

F S S P X

De Monstrans

“Instaurare omnia in Christo”

Nieuws uit de Hemelstraat

Mgr. Lefebvre: de onwetendheid over de godsdienst

Vrijheid voor de H. Mis

Enquête: Wat zet jonge mannen aan om in het seminarie van de Priesterbroederschap Sint-Pius X in te treden?

Brief van de Algemeen Overste

De H. Amandus

De vastentijd

Een katholieke geest!

De ziekte maakt angstaanjagende voortgang, en dreigt zelfs me onstabiel en onbekwaam te maken om mis te lezen, en omdat er geen ander priester is, zal ik de heilige Communie moeten ontberen en het heilig Sacrament.

Het is deze ontbering die me het meest zal treffen, en mijn toestand onhoudbaar zal maken.

Het is niet de ziekte noch het lijden dat me ontmoedigt, verre van, tot nog toe ben ik gelukkig en tevreden, en indien ik de keuze mocht hebben hier te vertrekken in goede gezondheid, dan zou ik zonder aarzelen zeggen: Ik blijf hier bij mijn melaatsen tot het einde.

Het geloof is meer waard dan het leven!

E.H. Louis Bochkoltz

Wat is het belangrijkste in ons leven?

Dit verhaal uit Mexico in 1927 herhaalt ons enkele wetenswaardigheden.¹

“Roep: leve Calles!” (de aanstoker der kerkvervolging) zeiden de soldaten van de communistische tiran aan een 18-jarige katholiek, nadat ze hem aan een vrachtauto vastgebonden hadden en rond de stad waren gereden.

De stervende jongen spande al zijn krachten in en riep: “Leve Christus!” Dan viel men hem aan met de bajonet, in de hoop dat hij zou toegeven ... Een vrouw liep gauw in 't huis der moeder binnen: “Kom haastig buiten: ze willen uw zoon zijn geloof doen afzweren!” De moeder haast zich naar buiten, buigt over haar zieltogende zoon en roept met luide stem: “Moesten ze u ook doden, verloothen uw geloof niet! Het Geloof is meer waard dan het leven! Leve Christus-Koning!” De zoon verzamelt zijn laatste krachten; hij zegt zijn moeder na: “Leve Christus-Koning!” en sterft ... daar op de straat, onder de ogen van zijn moeder.

“Het geloof is meer waard dan het leven!”

Op 2 november werden de openbare erediensten in ons land terug verboden. Deze nieuwe spirituele lockdown was moeilijk maar verplicht voor iedereen.

Op 27 november besloot het Overlegcomité dat musea en zwembaden mochten heropenen, maar repte met geen enkel woord over de erediensten.

Terwijl de overheid over de eredienst weigerde te spreken, publiceerden twee priesters en de president van de kerkfabriek van een Brusselse parochie een open brief aan de minister van Justitie, de heer Vincent Van Quickenborne, om de kerken te laten openen. De petitie werd door 13 000 mensen ondertekend. Maar het veranderde niets.

Wij, de Priesterbroederschap Sint-Pius X, steunden actief de organisatie ‘Vrijheid voor de Mis’, een groep van katholieke jongeren, die tot gebed

vóór de kathedralen oproepen. De drie dinsdagen voor Kerstmis kwamen enkele honderden mensen vóór de verschillende kathedralen van het land bidden.²

Op 8 december, feest van de Onbevleete Ontvangenis, op de avond van de eerste dinsdag vóór de kathedralen, vernamen wij dat de Raad van State het verbod van de erediensten zou opheffen. Inderdaad, na een klacht van de Joodse gemeenschap van Antwerpen werd besloten dat in de erediensten 15 mensen toegelaten worden vanaf 13 december. Wij lazen dan op Kerknet: “De bisschoppen van ons land hebben kennisgenomen van het voorstel van de minister van Justitie. [...] De bisschoppen drukken nogmaals hun solidariteit uit met de regering.”³

Maar 15 mensen, in de grote kerken, wat is dat nu!?

Drie verschillende klachten werden onafhankelijk aan de Raad van State gebracht. Onder andere de pastoor van de basiliek van Koekelberg⁴, de grootste kerk van ons land (10 000 vierkante meter) en vijfde grootste kerk ter wereld. De Priesterbroederschap Sint-Pius X was ook vóór de Raad van State vertegenwoordigd. De drie klachten werden samen afgekeurd en samen verworpen. De Staat argumenteerde dat er geen discriminatie noch disproportie in hun besluit is. Maar musea en zwembaden mochten volgens bepaalde maatregelen openen en iedereen kon de beelden van de metro, tram of drukke winkelstraten⁵ zien terwijl Kerstmis niet mocht gevierd worden!

Ten minste kwam het bericht tot het hoogste orgaan van België dat de H. Mis wel essentieel is. Het lijkt dat de hedendaagse politici geen enkel idee over de H. Mis hebben en misschien is het hun fout niet. Zijn wij niet allemaal slachtoffers van het gebrek aan katholieke doctrine sinds Vaticanum II?

Wie weet nog wat de H. Mis is? Begrijpen wij dat de H. Mis *het onbloedig Offer van het Nieuw Verbond is, waarin Jezus Christus, door de bediening van de priester, Zichzelf offert aan God de Vader en Hem zijn Lichaam en zijn Bloed onder de gedaanten van brood en wijn opdraagt.*⁶

“Vrede op aarde aan de mensen van goede wil!”⁷

Dit jaar moesten de gelovigen het voorbeeld van Onze Heer Jezus Christus meer dan ooit navolgen: armoede en nederigheid. In Bethleem, was er geen plaats voor Jezus in de herberg. In België was er geen plaats voor de gelovigen in de kerken. Misschien moeten wij in de Engelse uitdrukking wijsheid vinden: “The best way to keep Christ in Christmas is to keep Mass in Christmas” (de beste manier om Christus in Kerstmis te behouden is door de Mis in Kerstmis te behouden).

Bereid om de stem van katholieken te laten horen, vroeg de organisatie Vrijheid voor de Mis om een biddende betoging vóór het ministerie van Justitie te organiseren. De politie van Brussel antwoordde dat een religieuze betoging onmogelijk was maar een protestbetoging werd wel toegelaten. Daarom organiseerden ze een betoging vóór de vrijheid van de Mis op 12 januari.⁸

In tegenstelling tot Amerikanen of Fransen liggen zulke betogingen zeker niet in onze mentaliteit, maar zijn er nog de andere mogelijkheden?⁹

Spijtig genoeg, op 5 februari vertelde Pater Tommy Scholtes, vertegenwoordiger van de bisschoppenconferentie: *Een toegelaten demonstratie van honderd mensen vond ongeveer twee weken geleden plaats voor het ministerie van Justitie gedurende een uur. Het loonde niet echt (zei de pers). We werken meer aan de onderhandelingen met de bevoegde ministeries.*¹⁰ Is het de beste strategie? Zijn de bisschoppen niet al één jaar bezig met “dialoog”? Wat zijn de vruchten ervan?

Er was wel een sprankeltje hoop: de bisschoppen (samen met de andere verantwoordelijken voor de erediensten van België) stuurden een brief naar de regering, stipulerend: *Alle erkende erediensten van ons land dringen bij de federale regering erop aan dat ze nu al zou nadenken over de toekomstige criteria voor religieuze vieringen. Met vele voorbeelden in het buitenland voor ogen en met de ervaring uit het voorjaar 2020 tijdens de eerste lockdown, stellen ze concreet voor dat opnieuw het relatieve cijfer wordt gehanteerd van maximaal 1 persoon per 10 m².*¹¹

De vergadering tussen de ‘verantwoordelijken voor de erediensten’ en de minister van Justitie was op dinsdag 26 januari om 16.30 u. gepland.

Maar op dinsdag 26 januari konden wij ’s morgens al in het Staatsblad van de vorige dag lezen dat *een ministerieel besluit van kracht werd met een verduidelijking over het aantal individuen dat tegelijkertijd aanwezig mag zijn in een gebouw voor de eredienst: maximum 15 personen, onafhankelijk van het aantal ruimtes binnen het kerkgebouw; en die regeling geldt zowel voor de individuele uitoefening van de eredienst als voor het individuele of collectieve bezoek aan een voor de eredienst bestemd gebouw.*¹²

Wat een slag in ons gezicht!

Misschien was het artikel van de RTBF¹³ van 27/01 het meest suggestief over de mentaliteit van ons land. Het gebruikt de foto van de betoging voor de Mis, maar geeft nooit de argumenten van de katholieken. Integendeel, het scheert alle religieuze fundamentalisten ter wereld over één kam met het doel om het idee van een goddelijke orde belachelijk te maken. *Waarom willen gelovige mensen publieke erediensten? Andere mogen ook niet naar de bioscoop gaan.* Hier probeert de boze geest zich zelfs niet meer in een engel des lichts te verkleden ...

Op 5 februari werd besloten dat de kappers hun salon opnieuw mochten openen. En wij zijn er heel blij mee! Broeder René-Maria is een uitstekend ‘corona-kapper’, maar niet iedereen kan van zijn diensten genieten ... Spreekt men van de eredienst? Nog niet! Toch is het essentieel. Ja, essentieel!

Daarom vermenigvuldigen enkele moedige priesters het aantal missen die ze opdragen en wij ook, dragen wij vier Missen op zondag in de Hemelstraat en twee in Gent. “Vraagt en gij zult krijgen.”

Want “Het geloof is meer waard dan het leven!”

VOETNOTEN

¹ Dr. Tihamer Toth, *Sermonen over de tien geboden*, blz. 461-462

² <https://www.facebook.com/106575621315888/videos/847404299417417>

³ <https://www.kerknet.be/bisschoppenconferentie/persbericht/reactie-bisschoppen-op-versoepeling-lockdown-voor-erediensten>

⁴ <https://radio2.be/luister/select/radio-2-vlaams-brabant/pastoor-van-basiliek-van-koekelberg-tegen-bepanking-voor-misvieringen>

⁵ <https://www.hln.be/antwerpen/grote-drukte-op-meir-politie-sluit-leysstraat-af-a5dc371c/>

⁶ Mechelse catechismus 1954 vraag 392

⁷ Lk 2, 14

⁸ <https://www.kerknet.be/kerknet-redactie/nieuws/betoging-voor-recht-op-eucharistieviering-met-publiek>

⁹ <https://www.facebook.com/106575621315888/videos/911520056320101>

¹⁰ <https://www.rtl.be/info/vous/temoignages/kevin-trouve-completement-absurde-que-les-eglises-soient-toujours-limitees-a-15-personnes-on-ne-parle-pas-assez-des-lieux-de-culte--1277319.aspx>

¹¹ <https://www.kerknet.be/bisschoppenconferentie/persbericht/erediensten-pleiten-voor-terugkeer-naar-relatieve-norm>

¹² <https://www.kerknet.be/bisschoppenconferentie/artikel/draaiboek-katholieke-kerk-voor-publieke-vieringen-vanaf-121220>

¹³ https://www.rtf.be/info/dossier/epidemie-de-coronavirus/detail_bousculees-par-le-coronavirus-les-religions-ne-savent-plus-a-quel-saint-se-vouer?id=10684032&fbclid=IwAR3Po7O3CQzmvUC-Eawh-otDk-JBSae3uqbR.xm-JSgw2OqeaXqlyIXAF0FYso

De onwetendheid over de godsdienst

Mgr. Marcel Lefebvre

Noot: Dit is de eerste brief van het boek *Lettres pastorales* ('Pastorale brieven'). Wij zijn van plan de verschillende brieven te publiceren in *De Monstrans*.

“God ziet uit de hoge hemel op de mensenkinderen neer, speurend of er soms één sterveling is met verstand, één die nog zoekt naar God. Doch allen zijn verdwaald, allen zijn verdorven.” De woorden van de Psalmist weerklinken in deze van de H Paulus: “De mensen zijn niet te verontschuldigen. Want ofschoon ze God hebben gekend, hebben ze Hem niet als God geëerd of gedankt, maar hun bespiegelingen zijn uitgelopen op niets en hun onverstandig hart werd verduisterd.”

Zijn deze vaststellingen niet heel actueel? En is het niet zo dat in onze dagen er velen zijn die zich niet bezig houden met God of het goddelijke? Velen die niets afweten van de christelijke godsdienst of de mysteries van Christus? Nog erger, niet zelden treft men vele gedoopten die niets afweten van de godsdienst, die zelfs de meest elementaire gebeden niet kunnen opzeggen. Hoeveel onder hen, zelfs universitair gediplomeerden, zijn niet in staat om de ware godsdienst, waarin zij gedoopt zijn, te onderscheiden van ketterijen of door mensen gestichte sekten.

Deze onwetendheid is gerechtvaardigd voor mensen die in een heidens milieu leven en die lovenswaardige inspanningen leveren om er uit los te komen. Maar zij is onvergeeflijk voor hen die in een christelijk milieu leven en die, mits een zekere vorming, alle middelen tot hun beschikking hebben om de wijsheid te verwerven, die van de mens werkelijk een wezen maakt, geschapen naar het beeld van God.

Onze Heilige Vader Paus Pius X zegt hierover het volgende: “Zij die nog ijveren voor Gods eer, zoeken naar oorzaken en redenen voor de achteruitgang van de godsdienst. De enen zeggen dit, de anderen dat en eenieder volgens zijn eigen mening stelt verschillende oplossingen voor om het rijk Gods op aarde te

verdedigen of te herstellen. Wij van onze kant geloven, zonder de anderen af te keuren, dat diegenen gelijk hebben, die de huidige verslapping van de zielen en hun zwakheid, met alle kwaad dat eruit voortvloeit, voornamelijk toeschrijven aan de onwetendheid over de goddelijke zaken. Exact hetzelfde verkondigde God door de mond van de profeet Osee: ‘Van God wil men niet meer weten in het land. Laster, liegen, moorden, stelen en echtbreken zijn schering en inslag. Bloedbad volgt op bloedbad. Daarom verdroogt het land en kwijnen al zijn bewoners weg.’”

Hoeveel geloven zich tevreden te kunnen stellen met geloofsonderricht ontvangen vóór de leeftijd van 11 jaar, een leeftijd waarop men absoluut niet bekwaam is een profane wetenschap volledig te beheersen. Het is waar dat de godsdienst aangeboren is bij de mens en dat op een leeftijd, waarop de gevoelens het verstand nog niet verduisterd hebben, de verheffing van de ziel naar God gemakkelijk en spontaan gebeurt. Het is echter onmogelijk in die fase van het leven de ware kennis te verwerven, die de basis legt voor het geloof en die zal toelaten te weerstaan aan de interne en externe aanvallen van de duivel en de wereld.

Aan welke misdaad maken die ouders zich schuldig, misschien onbewust, die het niet nodig achten dat hun kinderen na hun Plechtige Communie nog geloofsonderricht volgen. Zij die menen dat de kennis van de godsdienst goed is voor de kindertijd, dat de adolescent en de volwassene zich als bevrijd van deze kennis mogen beschouwen, dat een beperkte godsdienstpraktijk, zoals het bijwonen van een avondmis op zondag en enkel de Communie op Pasen, volstaat om een christelijk leven te leiden, vergissen zich. Men zal niet verbaasd zijn dat er christenen zijn die zich beperken tot het strikte minimum dat door de Kerk gevraagd wordt en tegelijk in de wereld leven

als mensen zonder geloof en zonder moraal. “De wil, verloren en verblind door de slechte begeerten,” zegt Pius X nog, “heeft nood aan een gids die hem opnieuw de weg wijst naar de paden van de redelijkheid die hij ten onrechte verlaten heeft. Deze gids moeten wij niet buiten onszelf zoeken, maar hij wordt ons gegeven door de natuur: het is ons verstand. Als het verstand het ware licht mist, het is te zeggen de kennis van de goddelijke zaken, dan is het als het verhaal van de blinde die de blinde leidt: beiden vallen in de kuil.”

Nog erger, het zal heel vaak voorkomen dat de adolescent alle godsdienstpraktijk staakt en al gauw alle moraal opgeeft. Dit tot grote droefheid van de priesters en religieuzen, die alles gedaan hebben om deze jonge zielen op de weg van de plicht en het eeuwig heil te houden.

Helaas! Het is waar dat de volwassenen meer dan ooit gegrepen en gefascineerd zijn door alle uitvindingen van de moderne wetenschap die de wereld in een koortsachtige activiteit meeslepen. Het is waar dat de geest van de mensen meer dan ooit aangetrokken is tot alles wat de zintuigen aanspreekt. Hoe kunnen de jongeren dan weerstaan aan deze bekoring, als zij in het diepste van hun ziel en hun verstand geen grotere aantrekkingskracht tot God hebben door een volmaaktere kennis van de onpeilbare rijkdommen van zijn barmhartigheid, zijn almacht en zijn oneindige liefde, die Hij ons heeft getoond door van zijn goddelijke Zoon onze Broeder en ons voedsel te maken. Immers, onze Heer leert ons dat “het eeuwig leven bestaat uit de kennis van God en zijn goddelijke Zoon Jezus Christus.” Gaan wij het eeuwig leven opgeven door onze onwetendheid over de goddelijke zaken om de bekoringen van dit vluchtig en vergankelijk leven te volgen?

Men merkt bij onze tijdgenoten een bijna ziekelijke zenuwachtigheid veroorzaakt door een activiteit van de zintuigen die niet evenredig is met de lichamelijke krachten die ons door God gegeven zijn. De radio, de bioscoop en in het algemeen de moderne uitvindingen zijn er voor een groot deel de oorzaak van. Maar dat zou een minder kwaad zijn als men er met mate gebruik van zou maken. Maar merken wij niet eerder dat men overhaastig en begerig deze prikkels en gewelddadige indrukken najaagt. De gevolgen daarvan zijn duidelijk waar te nemen in ons verstand dat voor zijn werkzaamheid afhankelijk is van ons zenuwstelsel.

Het is daarom dat de kinderen en de jonge mensen de grootste moeite hebben om langere tijd aandachtig te blijven in de klas en dat mensen van rijpere leeftijd een afkeer krijgen van een intensieve intellectuele inspanning, van het opbrengen van de nodige aandacht voor een iets langere tijd.

Wat voor gevolgen heeft dit dan niet voor de godsdienstige zaken, waar de zintuigen maar een zeer kleine rol spelen, waar men fijngevoeligheid nodig heeft en waar men zich moet verheffen naar het spirituele. Nochtans zegt Onze Heilige Vader Paus Pius XI: “Wie zal ontkennen dat de door God naar zijn beeld en gelijkenis geschapen mensen, die hun bestemming in Hem, de oneindige volmaaktheid, hebben en die dankzij de materiële vooruitgang van vandaag in overvloed leven, er zich meer dan ooit van bewust zijn dat de aardse goederen onvoldoende zijn om de individuen en de volkeren het ware geluk te brengen! Daarom voelen zij ook in zichzelf dit streven naar een hogere volmaaktheid die de Schepper in hun redelijke natuur heeft gelegd.”

Wat moeten wij doen om te voldoen aan dit streven naar God en de eeuwigheid en om te verhelpen aan deze onwetendheid over God en goddelijke mysteries?

Vooreerst het verlangen hebben om de ware wijsheid te verwerven: de kennis van de zaken van God.

Vervolgens, deze kennis putten uit zijn werkelijke bron: de Kerk.

Ten slotte en vooral: bidden.

Het volstaat immers niet dat de priester spreekt, dat hij schrijft. Men moet naar hem luisteren met het oprecht verlangen om bij te leren.

“Mijn zoon,” zegt de Profeet, “steun niet op uw eigen verstand ... zoek de wijsheid, onthoud het onderricht, geef haar niet op, want zij is uw leven ... Mensen, ik roep tot jullie: luister, want ik heb wonderbare dingen te zeggen.” Op die manier spoort hij de gelovigen aan om naar zijn woorden te luisteren en hij geeft zichzelf als voorbeeld: “Ik heb naar de wijsheid verlangd en zij is mij gegeven; ik heb haar bemind en haar gezocht sinds mijn jeugd.”

Laten wij het verlangen om God te kennen en lief te hebben in ons en vooral in de zielen van de kinderen niet verstikken. Zoals de H Augustinus ons vertelt, zit dit verlangen in ieder menselijk wezen: “U hebt ons gemaakt voor U, Heer, en ons hart is onrustig totdat het rust vindt bij U.” Laten ook wij naar de bron van wijsheid gaan, zoals een verdwaald hert de bron, waar hij zijn dorst kan lessen, wil bereiken.

Alle wijsheid en alle kennis echter zijn besloten in Onze Heer Jezus Christus, de glorie van de hemelse Vader. Over hem werd reeds in het Oude Testament in volgende bewoordingen gesproken: “Kom tot mij, gij die vurig naar mij verlangt en vul u met de vruchten die ik draag; wie naar mij luistert, zal niet beschaamd worden.” En Hij zelf heeft gezegd: “Mijn schapen luisteren naar mijn stem. Ik ken ze en ze volgen Mij, en Ik geef hun eeuwig leven.” “Hij die gelooft in Mij, gelooft in Hem die mij gezonden heeft.”

Hij heeft eraan toegevoegd, toen Hij tot zijn Apostelen sprak: “Wie naar u luistert, luistert naar Mij; wie u misprijst, misprijst Mij.” Het College van de Apostelen, onder leiding van de H. Petrus, dat is de Kerk. En de Kerk blijft haar stem verheffen door middel van de bisschoppen en de priesters.

De kinderen kwamen de Broeder helpen bij de afbraak van de Kerststal.

Wij besluiten dus dat wie verlangt de kennis van God te verwerven, moet luisteren naar de priester, die onderwijst in naam van de Kerk.

De priester onderwijst echter op verschillende manieren: door de prediking op Zon- en Feestdagen, door gesprekken en huisbezoeken, waarin hij raad geeft, dwalingen weerlegt en de weg naar de waarheid aangeeft. De gewoonte van sommige gelovigen om zonder geldige reden de Zondagsmis te kiezen waarin er geen preek is, om hun zondagsplicht te vervullen, is zeer te betreuren.

Verder geeft de priester catechismus aan de kinderen en de volwassenen. In dit verband herinneren we de ouders aan hun zware plicht om hun kinderen naar de catechismus te sturen, ja zelfs naar de catechismus voor gevorderden. Het godsdienstondericht is niet minder noodzakelijk voor een kind dat les volgt in een staatsschool dan voor een kind dat leerling is van een katholieke instelling. De ouders moeten alles doen wat in hun macht ligt om aan te vullen wat ontbreekt in de scholen. Dat is één van hun meest essentiële plichten. Wij hebben met vreugde kunnen vaststellen dat toegewijde leken zich ter beschikking stellen aan de Paters om te helpen bij het catechismusondericht. Dat zij zich ervan bewust zijn hoezeer hun toewijding aangenaam is aan God en de Kerk en dat zij hierdoor de zegeningen van de

Hemel over zich afroepen.

Een ander onderwijsmiddel van de Kerk is het gedrukte woord, of het nu gaat over boeken, tijdschriften, kranten of andere publicaties die het verstand voeden en verlichten en het de kennis van de goddelijke zaken geven.

Het gouden boek over de kennis van God is bovenal de Heilige Schrift. De Heilige Vader Paus Pius XII zegt hierover het volgende: “De bisschoppen moeten alle initiatieven van ijverige apostelen aanmoedigen die de lovenswaardige bedoeling hebben de kennis van en de liefde voor de Heilige Boeken bij de gelovigen te stimuleren en te onderhouden. Zij moeten dus die vrome organisaties begunstigen en ondersteunen die de Heilige Schrift en vooral de Evangelies onder de gelovigen willen verspreiden en die er over waken dat in de christelijke families er elke dag vroom in gelezen wordt ... Zoals de Heilige Hieronymus zegt: “De onwetendheid over de H. Schriften is de onwetendheid over Christus. Als er iets is dat de mens deugdzaam houdt in dit leven en hem er van overtuigt, onder het lijden en de kwellingen van deze wereld, gelijkmoedig te blijven, denk ik dat het in de eerste plaats de overweging en kennis van de Heilige Schriften is.”

Daarom moedigen wij van ganser harte onze gelovigen aan om deze uitstekende, door onze Heilige Vader de Paus aangeraden gewoonte aan te nemen om in gezinsverband enkele passages van deze ‘geïnspireerde’ boeken te lezen.

Mijn geliefde broeders, laat niets na dat jullie een diepere kennis van onze Heilige Godsdienst en van de bron van alle genade, Onze Heer Jezus Christus, kan geven.

Wat een kracht, wat een troost! Wat een hoop in de beproevingen en de kwellingen geeft ons het christelijk geloof, dat ons reeds naar de eeuwige realiteiten voert.

Aan het verlangen naar de kennis van God, aan de zorg om te putten uit de bronnen van de waarheid, moeten wij het gebed koppelen. Dat van de blinde op de weg naar Jericho aan wie Jezus vroeg wat hij verlangde. “Heer, dat ik toch moge zien.” Met welke nadruk moest deze arme zieke deze woorden uitspreken “dat ik toch moge zien” en het ging dan nochtans maar over het zien van de dingen die voorbijgaan. Laten we deze woorden herhalen met een nadruk en een hart dat de barmhartigheid van God raakt. Laten wij in deze Heilige Vasten ons best doen om met meer nederigheid, met meer berouw te bidden. “God versmaadt het berouwvol en nederig hart niet.” Opdat het licht van de waarheid en de kennis in onze zielen moge opkomen als een dageraad van vrede en zegening in afwachting dat de dag van de Heer er voor altijd in schittert in de gelukzalige eeuwigheid.

Voorstel van de organisatie 'Vrijheid voor de Mis'

<https://pourelamesselibre.be>

Laat ons niet omkomen van geestelijke honger

De aankondiging van de tweede lockdown en een nieuwe sluiting van de kerken eind oktober dreef enkele jonge katholieken tot het oprichten van het collectief "Pour la messe libre – Vrijheid voor de Mis" waarvan ik deel uitmaak. Naarmate Kerstmis naderde, nodigden we katholieken over het hele land uit om drie dinsdagen op rij, individueel en met kaarsen in de hand, naar alle kathedralen van het land te gaan om te vragen de Mis opnieuw voor iedereen toegankelijk te maken. Op dinsdag 12 januari organiseerden we een demonstratie voor het Ministerie van Justitie om van de regering en de Belgische bisschoppen aandacht te vragen voor de drastische beperkingen op de eredienst. Het waren kreten om hulp, omdat we honger leden ... geestelijk.

Uitoefening van de openbare eredienst: er is een noodzaak

De uitoefening van de openbare eredienst is van essentiële waarde voor de samenleving, net als voor de gelovigen zelf. Het is dringend noodzakelijk om tot een evenwichtige beslissing over het uitoefenen van de openbare eredienst te komen met inachtneming van de grondwet en andere conventies, met inachtneming van de huidige gezondheidscontext.

Disproportioneel en discriminerend

Tijdens deze pandemie is het voor ons onmogelijk geworden de belangrijkste christelijke feestdagen te vieren: Pasen, Pinksteren, Allerheiligen en Kerstmis. In december 2020 was de openbare eredienst toegestaan, maar drastisch beperkt tot slechts 15 deelnemers. Deze beperking is in haar toepassing niet proportioneel en discriminerend.

Het is disproportioneel dat een enorme basiliek of een kathedraal beperkt is tot hetzelfde aantal aanwezigen als een kleine dorpskerk.

Het is discriminerend, aangezien de gelovigen de toegang tot de eredienst wordt ontzegd door hun priester zodra dit disproportionele aantal van 15 is bereikt. Het zou redelijk zijn geweest om het aantal aanwezigen af te stemmen op de beschikbare ruimte. Dit wordt gedaan voor bedrijven, musea en dergelijke; waarom wordt het niet gedaan voor de kerken, waar nota bene alle andere sanitaire maatregelen rigoureus worden toegepast?

Dergelijke regels en het daaropvolgend oorverdovend stilzwijgen van het overlegcomité over de eredienst deden ons ongelooflijk veel pijn. We hebben het ervaren als een minachting voor onze overtuigingen. We vragen om consequentie in de maatregelen.

Privatisering van religie

In België zijn religie en de uitoefening ervan verbannen naar de louter privésfeer van elk individu, niet langer noodzakelijk, noch essentieel voor de samenleving. Dit is een aanzienlijke, antropologische achteruitgang voor een samenleving die juist zo fier is op haar modernisme. Het is nog erger dan archaïsme, want nog nooit was een menselijke samenleving zo onverschillig tegenover één van de grondbeginselen van de mensheid: religie. Een belangrijke uiting hiervan is het belang dat reeds sinds onheuglijke tijden wordt gehecht aan de rituelen voor de overledenen.

Kardinaal de Kesel, aartsbisschop van Mechelen-Brussel, vatte deze realiteit heel goed samen en reageerde op de KTO-televisiezender in juni 2018: “Bovendien vind ik het ook gevaarlijk. Het spijt me, er zijn tendensen in de samenleving die een samenleving zonder religie zouden willen, waar religie volledig geprivatiseerd is, maar religie is er, het is een antropologisch fenomeen. Ik ben er heilig van overtuigd dat de mens een religieus wezen is.”

Het heilige, een bron van vitaliteit

De Mis en alle rituelen die ermee verbonden zijn, zoals de sacramenten van de doop, vormsel en de eucharistie, zijn allemaal een bron van vitaliteit waar de samenleving baat bij heeft vanwege de vele gelovigen die er kracht en vreugde uit putten. En niet alleen in het verleden—immers gaan ook vandaag naar schatting nog een half miljoen Belgen onder normale omstandigheden met Kerstmis naar de kerk.

De Mis is de schat van ons geloof, de kracht van het Offer van Jezus Christus wordt daar meegedeeld. Christus bidt er en Hij offert er zichzelf op om zijn heil aan te bieden aan eenieder die het wil aannemen. En tijdens de Mis kan men het Lichaam van Christus ontvangen. Wij geloven dat het menselijk leven niet beperkt is tot de horizon van deze aarde en dat er na de dood eeuwig leven is. Maar omdat iedere mens een vrije wil heeft, kan deze realiteit van de menselijke vrijheid worden vergeten, vrijwillig genegeerd of net niet. Onze vaststelling is dat men de religieuze praktijk heeft verbannen uit de publieke sfeer. En de hedendaagse samenleving eist dan wel een absolute autonomie op.

Maar Corona, die de hele mensheid op brute wijze trof, herinnerde ons allemaal aan de fragiele afhankelijkheid van het menselijk bestaan en wierp de moderne mens terug op zijn tegenstrijdigheden. Het is daarom noodzakelijk om te erkennen dat de collectieve uitoefening van de eredienst ook behoort tot de essentiële behoeften van burgers en dat deze

beschermd moet worden, vooral in tijden van crisis. Ja, ook het heilige maakt deel uit van het essentiële. De katholieke eredienst vindt zijn essentie voor het grootste deel in de Mis, en het wegnemen van de openbare erediensten komt neer op een amputatie van het hart. Kunnen we leven zonder hart?

De vruchten van geloof

Gelovigen putten enorme energie uit hun geloof. Laten we als bewijs verschillende liefdadigheidsorganisaties aanhalen, zoals de Zusterkens der Armen, de Orde van Malta, Kerk in Nood, de Zusters van Liefde van St. Vincentius en nog vele andere in dienst van zieken en armen. Echter, de Kerk is zowel liefdadig als sociaal. Het is in de eerste plaats het spirituele dat aanzet tot zelfgave onder de armen en dat de sociale cohesie bevordert. Het is net deze overtuiging van de kracht van het geloof, gevoed tijdens de Mis, die pater Damiaan De Veuster naar de verre uithoeken van de Stille Oceaan voerde om voor de melaatsen te zorgen, die toen werden beschouwd als ‘de verschoppelingen der aarde’. Pater Damiaan, verkozen tot “De grootste Belg” op Canvas in 2005, herinnert ons eraan dat religie en de collectieve uitoefening ervan een onvervangbare hefboom zijn waarmee we Gods hulp kunnen afroepen en waaruit we kracht kunnen putten om deze plaag van de pandemie te overwinnen.

En morgen, welk christendom blijft er als we zwijgen?

We zijn jong en kijken met hoop naar de toekomst, maar we vragen ons af: wat voor christendom zullen we aan onze kinderen nalaten? Hoe zullen we rechtvaardigen dat we niet in staat zijn geweest om het onmiskenbare belang opnieuw te bevestigen van de openbare eredienst, die oneindig mooi en sterk is, zowel voor ons als voor de wereld? Moeten we dan ons geloof opofferen op het altaar van vooruitgang en hygiëne? We willen helemaal geen verminderd geloof of een gedevalueerde Mis.

En wat als er nog coronagolven zullen volgen? Zullen we onszelf dan nog steeds geestelijk onrecht aandoen, omdat het belangrijker zou zijn om in de kerk ons lichaam te beschermen dan ergens anders? Zullen we nog steeds zwijgen en het opnieuw laten gebeuren? Als we nu niets doen, zal het later veel moeilijker zijn om in te grijpen.

Door deze positieve mobilisatie willen we helpen bouwen aan zowel het heden als de toekomst. Respect en coherentie, dat is wat we willen, en vrijheid voor de Mis!

Want neen, de mens leeft niet van brood alleen.

Wat zet jonge mannen aan om in het seminarie van de Priesterbroederschap Sint-Pius X in te treden?

Enquête

Om op die vraag te antwoorden tonen we hieronder passages uit motivatiebrieven geschreven door de toekomstige seminaristen van Flavigny (Frankrijk) en gepubliceerd in de *Brief aan de vrienden en weldoeners* van het seminarie. Ze zijn geordend volgens inhoud. Op die manier ontdekt u de denkwijze van uw toekomstige priesters van morgen bij het begin van hun vorming. Het is heel leerrijk.

Het streven naar heiligheid

Tijdens mijn verblijf in het seminarie van de Heilige Pastoor van Ars werd ik getroffen door de schoonheid van de kerkdiensten, het gebedsleven, de kwaliteit van de lessen en de naastenliefde onder de seminaristen. Mijn levensdoel is om met Gods genade heilig te worden. Ik heb de indruk dat de talenten die God mij heeft toevertrouwd, mij in staat kunnen stellen om met de genade dit een en al goddelijk leven te leiden door het priesterschap.

De priesters hebben mij geleerd dat de roeping een oproep tot edelmoedige zelfopoffering is, en ik voel me klaar om me te geven en om de geneesheer van de zielen te zijn, het aspect van het priesterschap dat mij het meest aantrekt.

Het eerste wat ik nastreef door priester te willen worden, is de heiligheid; maar ik zou willen dat de heiligheid van God rond mij zou schitteren, dat ik door God gebruikt zou worden als instrument van zijn glorie, om Hem bekend en bemind te maken rondom mij. Ik wens dat wanneer men mij als priester ziet, de mensen nadenken over het bestaan van God en beter begrijpen wie God is, opdat ze zouden begrijpen dat het redden van hun ziel het belangrijkste werk van hun leven is. Ik wil dit werk vooral bij de jeugd verwezenlijken, naar het voorbeeld van de priesters in de scholen die mij zoveel hebben gegeven. Het sacrament dat mij het meest aantrekt, is de Biecht; ik bewonder er de barmhartige Goedheid van God in.

Eerwaarde Vincent Richter uit Steffeshausen (Oostkanton) met zijn ouders in Flavigny (Frankrijk).

De ijver door het contact met de mensen

Ik voel me al verschillende jaren aangetrokken

Eerwaarde Paulo Boghos uit Brussel in Zaitzkofen (Duitsland).

tot de priesterroeping, eerst met tegenzin, daarna is deze oproep met de tijd sterker geworden. Ik werd beïnvloed door het vaak negatieve beeld over roepingen in de families. Ik heb in de loop der jaren vastgesteld dat het priesterschap in katholieke families een negatieve bijklank had en dat kan ontmoedigend zijn. Deze vaststelling bracht iets op gang toen ik de schoonheid en de buitengewone genade begreep die zo'n roeping biedt. Het is beangstigend dat de priester zo wordt bekeken, zelfs in onze eigen milieus, en dat terwijl men ons spreekt over een daling van het aantal roepingen.

De ongewone situatie door Covid-19 heeft mij meer tijd dan gewoonlijk gegeven om te lezen, te mediteren en te bidden en op die manier heb ik ingezien dat God mij tot iets anders riep dan ingenieur. Ik heb de gelegenheid gehad om met een groot aantal mensen om te gaan die leven zonder enige godsdienst te beoefenen, die in niets geloven, en de vaststelling is verrassend: het zijn vaak heel edelmoedige en eerlijke mensen. Het is droevig om te zien dat ze ongelovig zijn. Ik verlang er dus naar om in het seminarie in te treden om me te geven voor de anderen, om de genaden van God te brengen naar mensen die Hem niet kennen. Ik wil Hem bekend maken, want als de mensen lauwe katholieken zijn, dan is dat omdat ze Hem niet kennen.

De Heilige Mis van altijd

Ik word geraakt door de Mis, hernieuwing van het Kruisoffer en het is een groot voorrecht om volledig deel te kunnen hebben aan dit mysterie van de Verlossing. Als ik dankzij God dit mysterie heb kunnen benaderen, dan is dat omdat Hij me

graag in zijn dienst zou willen zien als priester. Moeilijke levenskeuze in bepaalde opzichten maar gemakkelijker ten opzichte van het Lijden van Onze Heer.

Waarom de Priesterbroederschap Sint-Pius X?

Ik heb de meeste boeken van Mgr. Lefebvre gelezen, ze waren doorslaggevend voor mijn bekering.

Ik was helemaal niet van plan om in te treden bij Sint-Pius X of zelfs niet bij Sint-Petrus, [ik was] te geremd. Ik trad binnen in het seminarie van ... Toen ik ontdekte dat daar niet alles was waarnaar ik verlangde en wat ik gekregen had, paste ik mij aan, terwijl ik delen van de Traditie opofferde. Ik had contact met een priester van de FSSPX waardoor ik de *Open brief aan radeloze katholieken* van Mgr. Lefebvre en *Mgr. Lefebvre en de Heilige Mis* (tijdschrift *Itinéraires*) ontdekte, die mij volledig duidelijk maakten wat er echt gebeurde tussen hem en Rome. Ik las nadien de fundamentele documenten die blijk gaven van het gevecht van de modernisten tegen de Traditie, die meerdere eeuwen oud is. De huidige verdedigers van de Traditie noemt men schismatiek om ze opzij te schuiven. Toen ik het leven in de FSSPX ontdekte, heb ik vastgesteld dat het niet is wat men ervan toont in de huidige Kerk. Ik wens dus, als God het wil, priester te worden in de Priesterbroederschap Sint-Pius X om door te geven wat de Kerk altijd onderwezen heeft en om de hedendaagse goedkeuring van de dwalingen te bestrijden, die altijd verworpen zijn geweest.

Vergeet niet, onze hoop is op Christus!

Brief van de Algemeen Overste aan de vrienden en weldoeners, nr. 90 (Menzingen, 2 februari 2021, op het Feest van de Zuivering van de Heilige Maagd Maria [Maria-Lichtmis])

Beste gelovigen, vrienden en weldoeners

We beleven een heel bijzonder, om niet te zeggen buitengewoon, historisch ogenblik met de coronacrisis en heel de nasleep ervan. Duizenden-één vragen rijzen in een dergelijke situatie op en evenveel antwoorden zouden moeten worden gegeven. Het zou utopisch zijn te beweren dat er een oplossing bestaat voor elk vraagstuk in het bijzonder, en dat is niet het doel van deze overpeinzingen. We zouden hier liever een gevaar willen analyseren dat in zekere zin ernstiger is dan alle kwaad waaronder de mensheid nu gebukt gaat: het is het gevaar dat katholieken lopen om op een te menselijke manier te reageren op de kastijding die thans onze, door geloofsafval weer heidens geworden wereld treft.

Sinds meerdere decennia verwachten wij een goddelijke straf of enige tussenkomst van de Voorzienigheid om een situatie te verhelpen die ons misschien al geruime tijd verloren leek. Sommigen dachten aan een kernoorlog, een nieuwe armoedegolf, een natuurramp, een communistische invasie of zelfs een olieschok ... Kortom, men kon één of andere gebeurtenis verwachten waarmee God de zonde van de grote geloofsafval [der volkeren] ging bestraffen en gezonde reacties bij de welwillenden opwekken. In elk geval verwachtten we iets wat de harten zou onthullen. Welnu, de troebelen die we doormaken, hebben misschien niet noodzakelijk de contouren van wat we voorzagen, maar spelen ongetwijfeld die onthullende rol.

Wat is er aan de hand met de crisis die we nu beleven? Laten we proberen te analyseren welke gevoelens er in de harten van onze tijdgenoten omgaan, en vooral trachten te onderzoeken of het ons als katholieken lukt om onze gemoedsstemmingen in overeenstemming met ons geloof te brengen.

Al te menselijke vrees

Simpel gesteld ziet men drie soorten vrees, die vandaag bij nagenoeg alle mensen met elkaar verstrengeld zijn en al hun energie opslorpen.

Eerst en vooral is er de vrees voor de epidemie als zodanig. Het is niet de bedoeling om hier de schadelijkheid van het coronavirus te bediscussiëren: maar wat zeker is, is dat onze wereld-zonder-God zich aan het sterfelijke leven vastklampt als meest absolute goed en dat daarvoor al het andere moet wijken en onbelangrijk wordt. Vanuit dat verkeerde perspectief ontstaat onvermijdelijk een alomtegenwoordige en oncontroleerbare onrust. Heel de wereld lijkt er het verstand bij te verliezen. Gehypnotiseerd door het gevaar dat de prioriteit der prioriteiten bedreigt, letterlijk in paniek, blijkt niemand nog in staat te zijn over iets anders na te denken of hoogte te krijgen van een situatie die hem overstijgt.

Vervolgens is er het schrikbeeld van de economische crisis. Begrijp mij niet verkeerd, het is volstrekt normaal dat een goede huisvader zich ongerust maakt over de toekomst van zijn kinderen; en God weet dat de meest gegronde bezorgdheden in overvloed aanwezig zijn. Maar ik wil spreken over die algemenere vrees die, alles welbeschouwd, veel egoïstischer is, het is die om wat armer te worden en niet meer te kunnen genieten van wat als vanzelfsprekend werd beschouwd, als voorwerp van onaantastbare rechten. Dat perspectief is nauw verbonden met het vorige: als het leven hier op aarde immers het hoogste goed is, worden de rijkdommen die toelaten om er meer—of het meest—van te genieten, als vanzelf ook een opperste goed.

Daarbovenop komt ten slotte de schrik dat de individuele vrijheden, die de mensen tot dusver hebben genoten, verloren zullen gaan. Nooit eerder was een zo algemene bewustwording van de “mensenrechten” te zien.

De analyse van die drievoudige vrees en al wat ermee verbonden is, zou nog wel even kunnen doorgaan. Laten we alleen zeggen dat ze geworteld is in een natuurlijke, zuiver menselijke vrees, die kan worden samengevat als de bezorgdheid dat niets nog zal zijn zoals vóór de crisis: dat ‘vóór’ wordt dan vaag en algemeen opgevat als het ideale en onvervreembare welzijn waarvan de verlichte mensheid haar roemrijke verovering had gemaakt.

Welnu, wie die vrees en de overeenkomstige gedragingen dieper analyseert, vindt paradoxaal genoeg uitvluchten terug die gelijkaardig zijn aan die waarmee de heidenen van de oudheid verschijnselen probeerden te verklaren die hen te boven gingen. Die wereld van de oudheid, die weliswaar ontwikkeld, beschaafd en georganiseerd was—maar helaas onwetend over de Waarheid—, nam haar toevlucht tot monsters, goden van allerlei aard en vooral grove mythen om te vertellen wat ze niet vermocht te begrijpen. Vandaag beleven we gelijkaardige reacties: tegenover de vrees en

onzekerheid over de toekomst ontstaan een hele resem verklaringen die alle richtingen uitgaan, waarbij de ene de andere stelselmatig tegenspreken, en zich met elkaar vermengen in een straatje zonder einde. Hun onsamenhangendheid blijkt uit het feit dat ze steeds binnen enkele uren of weken al achterhaald zijn door grondigere, meer verfijnde en klaarblijkelijk overtuigendere verklaringen, die daarom echter niet noodzakelijk juistere zijn. We hebben te maken met echte mythen, waarin elementen van waarheid vermengd zijn met fictieve verhalen, zonder dat men nog een duidelijke grens kan trekken. En er begint een groot verlangen te rijzen naar een utopische mirakeloplossing die in staat zou zijn om in één keer die nevelen te verdrijven en alle problemen op te lossen.

Het is een beetje de schreeuw van verwarring, angst en wanhoop die, na tweeduizend jaar, vanuit de oudheid opduikt te midden van een mensheid die opnieuw heidens is geworden. En het kon niet anders of het moest gebeuren: dat laat zien, voor wie kan zien, hoezeer de mensheid zonder God ontredderd en tot waanzin gedoemd is. Het is vooral opvallend dat de moderne mens, die het geloof heeft verloren en dus niet meer gelooft, juist daardoor bereid is alles te geloven zonder echte onderscheiding.

Onze hoop is verankerd in de Hemel

Maar wat ons betreft, zijn wij zeker dat we helemaal immuun zijn voor die geest? Natuurlijk is die drievoudige vrees waarover we juist hebben gesproken begrijpelijk en zelfs in zekere mate terecht. Wat niet terecht is, is wanneer we die vrees elke bovennatuurlijke overweging laten verhinderen, laten verstikken—en zo vooral de mogelijkheid in gevaar laten brengen om baat te hebben bij die beproeving.

Laten we immers nooit vergeten dat we maar in de werkelijkheid en in de waarheid blijven als we een gelovige blik bewaren. Niets ontsnapt aan God en zijn Voorzienigheid. Het is zeker dat achter de onvoorziene gebeurtenissen die ons treffen een precies plan van God schuilgaat. En dat de mensen herinneren aan hun sterfelijke toestand, zoals ook aan de broosheid van hun voornemens, deel is van dat plan.

God laat de mens van vandaag, vergiftigd als hij is door het positivisme (die ontkenning van de goddelijke orde), in de eerste plaats zien dat de natuur die hem omringt Gods werk is,

Taart gebakken door onze muzikale burens t.a.v. de geestelijken van de Hemelstraat.

Dierbaar en liefdevol aandenken aan

Julia Troubleyn

2 september 1926 - 18 januari 2021

†
M

FIAT VOLUNTAS TUA

A la pieuse mémoire de

CHRISTINA
Sophia Maria Gustaaf Désiré
CONVENT

Sœur Bernadette
(Tiers ordre Fransiscain)

née à Heffen 5 octobre 1942
rappelée à Dieu le 14 janvier 2021
munie des Sacrements
de Notre Mère la Sainte Eglise

en aan Gods wetten gehoorzaamt. God laat de moderne Prometheus, gehersenspoeld door het transhumanisme (die ontkenning van de menselijke beperkingen), verstaan dat de natuur, die Hij heeft geschapen, ontsnapt aan de techniek en de controle der menselijke wetenschappen. Het is een uiterst noodzakelijke les, zeker vandaag. We moeten ze zorgvuldig in ons opnemen en ons eigen maken, temeer omdat de moderne mens, verblind door zijn droom van absolute macht, niet meer in staat is om ze zelf te begrijpen. En we moeten er nieuwe aanmoedigen in vinden om de grootsheid van God te aanbidden en innig in diens afhankelijkheid te leven.

Concreter: wat zou Onze Heer zeggen, Hij aan wie niets ontsnapt en die alles reeds voorzien heeft? “Waarom zijt gij bang, kleingelovigen? Geloof gij niet dat Ik werkelijk God ben, dat Ik werkelijk almachtig ben, dat Ik alles in mijn wijsheid en goedheid bestuur? Is er één haar op uw hoofd dat valt zonder dat ik het weet en toelaat? Ben ik niet meester over leven en dood? Denkt gij dat een virus kan bestaan zonder Mij? Dat regeringen wetten kunnen uitvaardigen zonder dat Ik de meester blijf? Wat ernstigs kan u dus overkomen als Ik bij u in de boot ben, te midden van de storm?”

Daar schuilt heel het probleem, namelijk in het antwoord dat we op die vragen kunnen geven. Is Onze Heer werkelijk in de boot van onze ziel? Zo ja, hebben wij dan werkelijk die gelovige blik in het licht waarvan we elke gebeurtenis van ons dagelijkse leven kunnen interpreteren? Slagen wij erin een volkomen vertrouwen in Hem te behouden, zelfs wanneer we niet goed begrijpen wat er gebeurt? Volstaan de eeuwige antwoorden die ons geloof ons biedt? Of ervaren wij de nood om ze te verdunnen met die welke we—non-stop ‘geüpdatet’—kunnen vinden op internet? Hebben de afgelopen maanden in ons het vertrouwen in Onze Heer doen toenemen? Of hebben ze er juist toe bijgedragen dat we ons in onszelf en onze ontreding opsloten? Eenieder van ons moet oprecht, voor zijn geweten, op die vragen antwoord geven.

Er zijn er ook onder ons die vrezen dat de epidemie zelf zal worden aangegrepen om op lange termijn een vervolging van de eredienst te ontketenen en om in het bijzonder de christenen te vervolgen. Het is begrijpelijk dat die vraag rijst, want we weten goed dat de wereld ons haat en dat dat vroeg of laat moet gebeuren: of het ter gelegenheid van de epidemie zij of los daarvan. We zullen er niet aan ontsnappen. Dat is een evangelische waarheid van lang vóór elke

voorspelling over de huidige wanorde: “En wanneer jij hoort van oorlogen en onlusten[, laat u dan niet uit het veld slaan]”, zegt Onze Heer ons; “Er zal strijd zijn van volk tegen volk en van koninkrijk tegen koninkrijk; er zullen hevige aardbevingen zijn, en hongersnood en pest [...] Maar nog vóór dit alles geschiedt, zullen zij u vastgrijpen en vervolgen; zij zullen u overleveren aan de synagogen en gevangenzetten, u voor koningen en stadhouders voeren omwille van mijn Naam.”¹

Maar ook dan moet onze vrees in het geruststellende licht van ons geloof baden: “laat u dan niet uit het veld slaan.”² Sinds jaar en dag gewaarschuwd, moeten wij ons erop voorbereiden, in alle rust, door ons ten enenmale aan de handen van de Voorzienigheid toe te vertrouwen en zonder wanhopig naar middelen te zoeken om ons eraan te onttrekken. Denken we aan de christenen der eerste eeuwen tijdens hun vervolging: degenen onder hen die te veel hun blik op de vervolgers, de marteltuigen of de wilde beesten richtten, terwijl ze de God van liefde vergaten die hen naar Zich toeriep, die zagen slechts het gevaar, de pijn, de schrik ... en vielen uiteindelijk hun geloof af. Ze hadden geen gebrek aan duidelijke informatie, maar hun geloof was niet sterk genoeg en het werd niet genoeg gevoed door een vurig gebed: “Zorgt ervoor dat uw geest niet afgestompt raakt door een roes van dronkenschap en de zorgen des levens; laat die dag u niet als een strik onverhoeds grijpen, want hij zal komen over allen waar ook ter wereld. Weest dus te allen tijde waakzaam en bidt.”³

En Onze Heer waarschuwt er ons trouwens ook voor: “Een dienaar staat niet boven zijn heer. Als ze Mij vervolgd hebben, zullen ze ook u vervolgen.”⁴ In elke beproeving schuilt het geheime en waardevolle middel om onszelf gelijkvormig te maken aan Onze Verlosser, ons voorbeeld, en aldus “in ons lichaam aan [te kunnen] vullen wat nog ontbreekt aan de verdrukkingen van de Christus.”⁵

Er is ten slotte een laatste overpeinzing die ons kan helpen om bij de werkelijkheid te blijven en het coronavirus op zijn plaats te houden. Naast die huidige crisis maakt de Kerk er een veel verschrikkelijker en verwoestende door, die ons zeker veel meer treft. Wee ons als dat niet zo was, want het zou betekenen dat we geen gelovige blik meer hebben! Die andere crisis is immers veel dodelijker, want zij die er hun geloof door hebben verloren, riskeren hun ziel voor altijd te verliezen. Daarbij komt—in de huidige omstandigheden—helaas nog dat de kerkelijke hiërarchie van haar kant in alle talen zwijgt over de bovennatuurlijke boodschap, de gevolgen van de zonde, de

verplichting tot boetedoening, de liefde voor het kruis, de voorbereiding op de dood, het oordeel dat alle mensen wacht. Het is dus een ramp in de ramp.

Wat ons nu betreft, laten we de hoop niet verliezen, een hoop die niet op onze inspanningen of kwaliteiten berust noch op onze analyses—hoe relevant ze ook mogen zijn—, maar wel op de oneindige verdiensten van Onze Heer Jezus Christus. Het is tot Hem dat we altijd onze toevlucht moeten nemen, maar vooral wanneer we bedolven worden en buigen onder de last. In het bijzonder voor ons die Hem kennen, is het een plicht van naastenliefde tegenover hen die in tragische onwetendheid leven over die zo vertroostende werkelijkheid. Als we in deze bevoorrechte tijden echt apostelen voor de naaste willen zijn, bestaat het doeltreffendste en meest geëigende apostolaat erin een voorbeeld te zijn van grenzeloos vertrouwen in de goddelijke Voorzienigheid. Er is een uitsluitend christelijke manier om het kruis te dragen en te hopen. Ons verlangen om naar de normaliteit terug te keren moet er eerst en vooral een zijn van dat ten volste herwonnen vertrouwen, gevoed door geloof, hoop en liefde.

Laten we omwille van die zo kostbare genaden allemaal, ouders en kinderen, onze vurigheid verdubbelen in de kruistocht van de Rozenkrans, die ons samenbrengt en verenigt, opdat ons vurige gebed er de gloedvolle accenten door krijgt, waaraan God niet zal kunnen weerstaan. Voor de Mis en de roepingen, voor de wereld en de Kerk, voor de overwinning van de Heilige Maagd.

“Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus? Verdrukking wellicht of nood, vervolging, honger, naaktheid, levensgevaar of het zwaard? Er staat immers geschreven: Om Uwentwil bedreigt ons de dood de gehele dag; wij worden behandeld als slachtvee. Maar over dit alles zegevieren wij glansrijk, dankzij Hem die ons heeft liefgehad. Ik ben ervan overtuigd dat noch de dood noch het leven, noch engelen noch boze geesten, noch wat is noch wat zijn zal, en geen macht in den hoge of in de diepte, noch enig wezen in het heelal ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, die is in Christus Jezus onze Heer.”⁶

God zegene u!

BRONNEN

¹ Lc 21, 9-12.

² Lc 21, 9.

³ Lc 21, 34-36.

⁴ Jo 15, 20.

⁵ Kol 1, 24.

⁶ Rom 8, 35-39.

De H. Amandus

(† 679, feestdag: 6 februari)

Br. René-Maria

De H. Amandus is de patroon van Vlaanderen, hij heeft het definitief voor het christendom gewonnen. Zijn leven werd ongeveer 50 jaar na zijn dood opgeschreven door een geestelijke. Ook zijn er nog andere bronnen uit dezelfde tijd die deze levensloop bevestigen en aanvullen. Het volgende is daarvan een korte weergave.

Amandus wordt uit adellijke ouders geboren in de omstreken van Nantes rond het jaar 570. Hij kiest op twintigjarige leeftijd bij de monniken op het eiland Yeu in te treden. Zijn vader probeert nog om hem uit het klooster te halen, maar Amandus zegt niets anders te willen dan voor Christus te leven. Eens wandelend bij het klooster treft hij een slang: hij bidt tot God, slaat een kruisteken en verkrijgt op deze manier dat het ondiep in zijn nest terug kruipt zonder dat ooit nog wordt gezien. Enige tijd later maakt hij een bedevaart naar het graf van de H. Martinus in Tour. Het jaar daarop trekt hij zich terug als kluizenaar in een huisje naast de kathedraal van Bourges bij de H. Bisschop Austregisilus, waar hij vijftien jaar blijft met als kleding een ruwe pij, en als voedsel enkel gerstebrood en water.

Daarna gaat hij op bedevaart naar Rome. In de St.-Pietersbasiliek wil hij de nacht in gebed doorbrengen, maar de kerkwacht jaagt hem bij sluitingstijd de kerk uit. Amandus valt op de drempel van het kerkportaal in slaap en in een droomgezicht beveelt de Apostel Petrus hem naar Gallië te gaan om koning Dagobert terecht te wijzen. Wanneer hij koning Dagobert in Parijs terechtwijst, ontsteekt deze in woede en beveelt hem op staande voet zijn koninkrijk te verlaten.

Koning Dagobert is bedroefd, omdat hij geen kind heeft, maar verkrijgt ten slotte door de kracht van het gebed een zoon. Nu komt bij hem het idee op hem te laten dopen door Amandus. Hij laat deze

duz opzoeken, valt hem voor de voeten, smeekt hem om vergiffenis en ook om de zoon die de Heer hem heeft geschonken te dopen. De heilige stemt toe. Tijdens het doopsel antwoorden de omstanders een keer niet op een gebed. De kleine baby, Sigibert (die later ook een heilige zou worden), antwoordde met luide stem: "Amen".

In Rome of terug in Frankrijk wordt Amandus rond 628 bisschop gewijd, maar zonder vast bisdom, om het geloof te verkondigen aan de ongelovigen. Amandus preekt het geloof in Vlaanderen, maar ook voor kortere tijd bij de Slaven in Carinthië, in de streken rond de Donau en in Gasconje (Spanje).

Ook wordt verhaald hoe een zekere bisschop het water, waarin de heilige zijn handen gewassen had, bewaarde. Met dit water heeft later een blinde het gezicht teruggekregen.

Eens wil de H. Amandus met toestemming van de koning op een bepaalde plaats een klooster bouwen. De bisschop van de stad ernaast, die dit project misvalt, stuurt dienaren erop af om hem weg te jagen of zelfs te doden. De dienaren zeggen hem dat hij mee naar een andere plaats moet gaan om een klooster te bouwen. De heilige doorziet hun bedoeling en, verlangend naar het martelaarschap, volgt hij hen tot op een berg, waar hij zich aanbiedt om te sterven. Maar zie, een hevige regenstorm komt over de berg. Zij menen te sterven en bidden geknield voor de voeten van Amandus om zijn voorspraak bij God. Op zijn gebed wordt het mooi weer en zij keren terug naar hun bisschop zonder hem verder te hinderen.

Amandus hervat zijn bekeringswerk onder de woeste Vlamingen bij Gent. Geen enkele geestelijke had het bij hen kunnen uithouden. Zowel de bodem als ook de mensen waren in de hele landstreek nog ruw en onbewerkt. Zij spuwen hem in het gezicht, gooien hem vuil achterna en slaan hem. Zelfs de

vrouwen rukken hem de pij af en gooien hem in de Schelde! Zijn helpers zijn gevlucht, maar hij keert terug ... Eens is hij erbij op het moment dat er een man terecht wordt gesteld. Amandus vraagt om genade voor de ter dood veroordeelde, maar tevergeefs: de man wordt opgehangen en sterft. Als iedereen weg is blijft hij bidden bij de dode. De volgende morgen komt deze tot leven. De littekens van zijn verwondingen zijn spoorloos verdwenen. Als de Vlamingen dit zien, bekeren ze zich en willen gedoopt worden. Amandus sticht in 639 eerst het Benedictijnenklooster van Elnone en daarna vele andere, waaronder de St. Pieters- en St. Baafsabdij in Gent. Door de monniken wordt het volk zowel in Godsdienst als in wetenschap en deugd onderricht, en leert het de grond te bewerken. Hij legt door de kloosters de basis voor de latere bloei in deugden en in welvaart van Vlaanderen.

Koning Dagobert wil Amandus als bisschop van Maastricht. Rond 647 wordt hij de opvolger van Bisschop Johannes Agnus. Maar wanneer Amandus ziet dat men zich van zijn predicatie weinig aantrekt, en bijna iedereen er al christen is, gaat hij in Geel, Antwerpen en opnieuw in Vlaanderen werken.

Hij sterft rond 679 in zijn klooster Elnone, nu St.-Amand-les-Eaux, waar hij ook begraven wordt. Bij zijn graf gebeuren talrijke wonderen. Bij de *translatio* naar de kerk blijkt zijn lichaam ongedeerd. Helaas hebben de Franse revolutionairen zijn relikwieën aldaar en de abdij vernield. Er zijn er nog wel veel kleinere relieken overal verspreid. Hij is ook de patroon van Vlaanderen, bierbrouwers, apothekers en herbergiers.

Kleine relikwie van de H. Amandus in onze St.-Amanduskapel te Gent.

BRONNEN

- 1 'Legenda Aurea' door Jacobus de Voragine, Franse uitgave door Teodor de Wyzewa, Parijs, Drukkerij Perrin, 1902.
- 2 Butler, *Vie des Pères, Martyrs et autre principaux Saints* (Brussel, Drukkerij H. Goemaere), 1854.
- 3 Kronenburg, *Neerlands Heiligen in vroeger eeuwen* (Amsterdam, Bekker), 1898.
- 4 Dom Huyben, *Met de Heiligen het jaar rond, deel 1* (Bussum, Uitgeverij Paul Brand), 1959.
- 5 Website *Heiligen.net* en andere internetbronnen ...

De geestelijke strijd

blz. 240, €5

Lorenzo Scupoli

Deze klassieker over het geestelijk leven is niet te ontberen in een katholieke boekenkast. Het is een klein boekje, maar geeft zeer nuttige wenken om zonden te mijden, het goede te doen en zo onze geestelijke strijd hier op aarde tot een goed einde te brengen. De H. Franciscus van Sales en enkele andere heiligen droegen het altijd bij zich, zo dierbaar was het hen ...

De Vasten staat vóór de deur

De Vastentijd is een tijd van gebed en boete die door de Kerk ingesteld is om ons voor te bereiden op Pasen met als voorbeeld het vasten van onze Heer in de woestijn (Mt 4, 1-11; Lk 4, 1-13). De Vastentijd is een tijd om onze ziel meer te leren lief te hebben dan ons lichaam. Elke christen dient gedurende de veertig dagen van de Vasten een bijzondere inspanning te leveren om versterving te beoefenen en naar heiligheid te streven. Zie hier enkele suggesties om uw vasten te vervullen volgens de drie pijlers van deze speciale tijd: gebed, vasten, aalmoezen.

GEBED EN GEESTELIJKE LEVEN

Bid uw rozenhoedje elke dag, misschien de rozenkrans op zaterdag of een andere dag; kies een dag van de week om naar de Mis te gaan; lees de Heilige Schrift minuten per dag; bid samen met uw familie, voeg een gebed toe aan uw familiegebeden; doe de kruisweg op vrijdag; bezoek een bedevaartsplaats of een heiligdom van Maria of een andere heilige; ga biechten vóór het begin van de Vasten (17/02) en nog één keer tijdens de Goede Week (28/03-04/04); schrijf naar iemand die u beledigd heeft om u te verontschuldigen, vergeef de beledigingen; moedig iemand aan om (mee) naar de H. Mis te gaan of om kennis te maken met het apostolaat van de Traditie via ons Youtube-kanaal (<https://www.youtube.com/fsspxantwerpen>), luister naar enkele preken of conferenties over de godsdienst.

☞ Uit deze categorie, kies ik

VASTEN EN BOETVAARDIGHEID

Geen vlees eten behalve op zondag; één volle maaltijd per dag op alle woensdagen, vrijdagen en zaterdagen van de Vasten; geen alcohol, geen frisdranken, geen snoep, geen koffie, nooit eten tussen de maaltijden, geen eten na het avondmaal; geen tabak; koude douche nemen (bijv. op vrijdagen); niet roddelen, spreek niet over uzelf, elke dag iets aangenaams zeggen tegen uw echtgeno(o)t(e); bid een Weesgegroet elke keer u vloekt, bid een akte van liefde elke keer u klaagt; vervang 30 minuten van uw 'schermtijd' door 30 minuten van geestelijke lezing; ruim uw bureau, garage of schuur op; sta direct op bij het eerste weksignaal zonder snooze alarm.

☞ Uit deze categorie, kies ik

AALMOES EN ONTHECHTING

Steun financieel een goed werk, uw parochie of een arm gezin; koop niets dat u niet nodig heeft; gooi (of geef) 40 dingen weg in deze 40 dagen; kijk niet in de spiegel, kijk niet naar uw gewicht; beperk make-up; geen roddeltijdschriften, geen nutteloze krant, geen sociale media na het avondmaal of stop gewoon sociale media; geen spelletjes op uw telefoon, geen TV/Netflix; luister niet naar de radio in de auto; gebruik de fiets en niet de auto, ga dagelijks wandelen of sport regelmatig; bezoek een alleenstaande, doe de boodschappen van een bejaarde.

☞ Uit deze categorie, kies ik

FSSPX in de Benelux

LET OP!
Verifieer in deze corona-tijd
de uren met de verschillende kapellen.

1. Antwerpen Priorij van het Allerheiligste Sacrament

Hemelstraat 23, 2018 Antwerpen
Tel. : +32 (0)3 229 01 80
e-mail: hemelstraat.info@fsspx.be

Zon- en feestdagen
Gelezen H. Mis 7.30 u.
Hoogmis 10.00 u.

Weekdagen
Ma, Di, Do, Vr 18.30 u.
Wo 7.30 u.
Za 10.00 u.

Aanbedding Ma, Di, Do, Vr 17.00 - 18.30 u.

2. Gent Sint-Amanduskapel

Kortrijksesteenweg 139, 9000 Gent
Tel. : +32 (0)3 229 01 80
e-mail: hemelstraat.info@fsspx.be

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.00 u.

3. Brussel Christus Koning Priorij

Eendrachtstraat 37, 1050 Brussel
Tel. : +32 (0)2 550 00 20

Zon- en feestdagen
Gelezen H. Mis —

Weekdagen
Gelezen H. Mis 7.15 u.
Donderdag 8.25 u.

4. Brussel St. Jozefkerk

Square Frère Orban 1040 Brussel
Tel. : +32 (0)2 550 00 20
e-mail: bruxelles.stjoseph@fsspx.be

Zon- en feestdagen:
Gelezen H. Mis 8.00 u., 9.15 u.
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Gelezen H. Mis 18.00 u.

5. Namen Kapel Saint-Aubain

Rue Delvaux 8, 5000 Namur
Tel. : +32 (0)2 550 00 20

Zon- en feestdagen
H. Mis 9.00 u., 10.30 u.

Weekdagen
Zaterdag 10.00 u.

6. Quiévrain Carmel du Sacré-Coeur

Rue des Wagnons 16, 7380 Quiévrain
Tel. : +32 (0)65 45 81 65

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.00 u.

Weekdagen
Gelezen H. Mis 8.00 u.

7. Steffeshausen Heilig Hartkerk

Steffeshausen 5, 4790 Burg Reuland
Tel. : +32 (0)80 46 00 13

Zon- en feestdagen
Hoogmis 9.30 u.

8. Gerwen Priorij St. Clemens

Heuvel 23, 5674 RR Nuenen -Gerwen
Tel. : +31 (0)40 283 45 05

Zon- en feestdagen:
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Ma, Di, Do 18.30 u.
Wo, Vr 7.15 u.
Za 8.30 u.

9. Leiden Kapel Onze Lieve Vrouw van de Rozenkrans

Sumatrastraat 197, 2315 BD Leiden
Tel. : +31 (0)40 283 45 05

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Vr 19.00 u.
Za 9.00 u.

10. Utrecht Sint Willibrordkerk

Minrebroederstraat 21, 3512 GS Utrecht
Tel. : +31 (0)40 283 45 05

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Vr 19.00 u.
Za 11.00 u.

11. Kerkrade (Duitstalig) Kerk St. Maria ter Engelen

Pannesheiderstraat 71,
6462 EB Bleijerheide/Kerkrade
Tel. : +31 (0)45 567 13 97

Zon- en feestdagen
Hoogmis 9.30 u.

De erediensten worden verzorgd door
de priesters van de Priorij St. Bonifacius
Bottroper Strasse 295, D-45356 Essen
Tel. : +49 (0)20 166 49 22

12. Luxemburg Kapel Saint Hubert

Lameschmillen, 3316 Bergem
Tél. : +352 (0) 6 21 37 84 14
Tél. : +32 2 550 00 20

Zon- en feestdagen
Hoogmis (bel op voorhand)

Monstrans

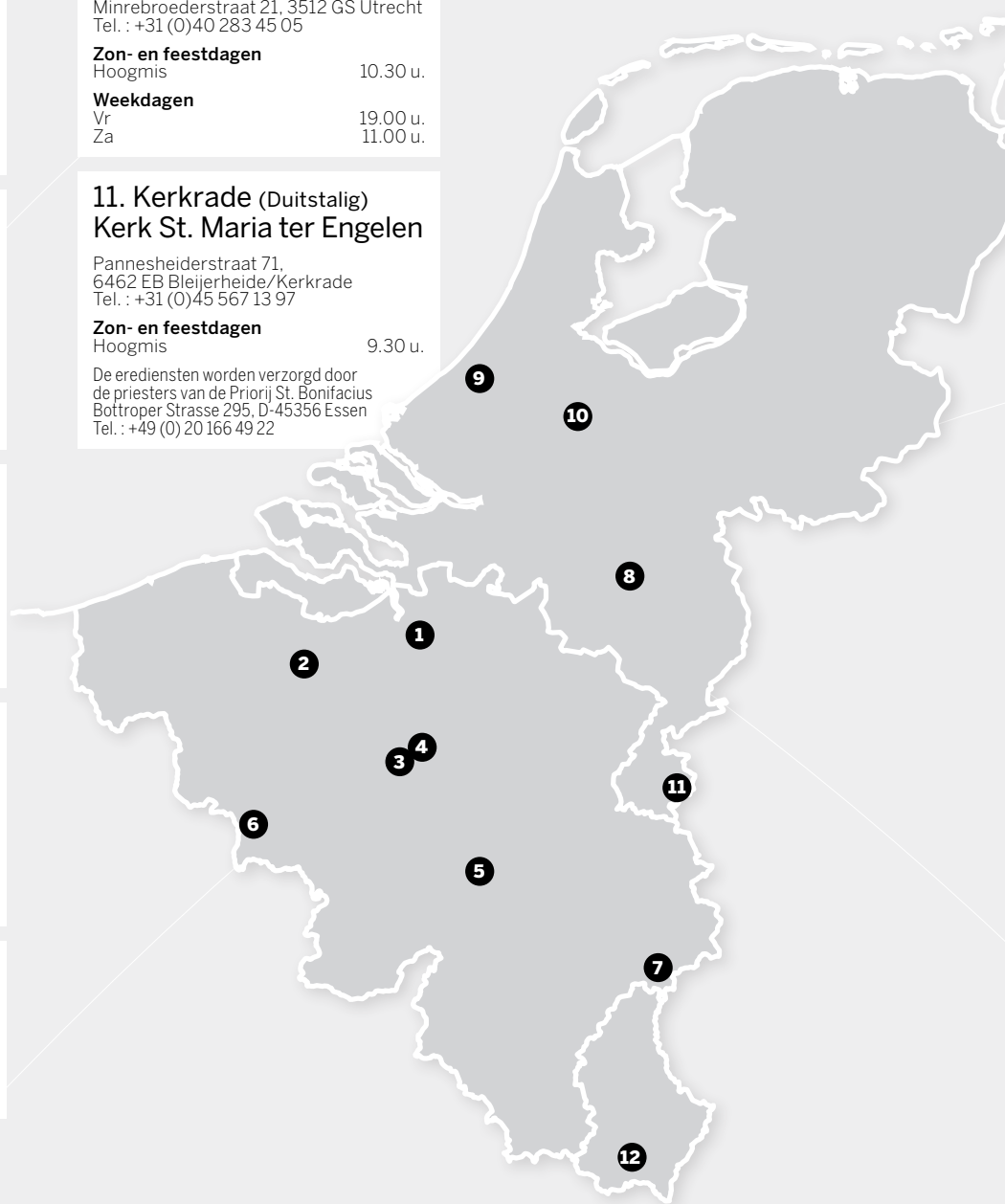
is het mededelingenblad van de
Priesterbroederschap Sint-Pius X,
van de

Priorij van het Allerheiligste Sacrament,
Hemelstraat 23,
2018 Antwerpen.

Verantwoordelijke uitgever
E.H. Joseph Verlinden, Prior

De 'Monstrans' wordt
u thuis opgestuurd,
indien u het ons laat weten.

Om de FSSPX in ANTWERPEN te steunen
IBAN : BE84 4062 0609 1159

Priesterbroederschap Sint-Pius X

F S S P X

De Priesterbroederschap Sint-Pius X (*Fraternitas Sacerdotalis Sancti Pii Decimi* – afgekort: FSSPX) is een internationale broederschap van bijna 700 priesters, gesticht in 1970 door Mgr. Lefebvre. Haar voornaamste doel is de vorming en ondersteuning van priesters. Zij heeft ook broeders, zusters en een derde orde voor leken.

Het doel van de Priesterbroederschap Sint-Pius X is het Katholieke geloof te bewaren in haar volheid en zuiverheid, door niets te veranderen, niets toe te voegen of niets weg te nemen van de waarheid, die de Kerk altijd heeft geleerd, en deugden ervan te verspreiden, vooral door het Rooms-Katholieke priesterschap. Een authentiek geestelijk leven, de sacramenten en de traditionele liturgie zijn de voornaamste middelen om de deugd en heiligheid te koesteren, en om het goddelijk leven van de genade tot de zielen te brengen.

De Monstrans probeert een kanaal voor het werk van de Priesterbroederschap Sint-Pius X in Vlaanderen te zijn om zielen te bereiken. We trachten te helpen om het geestelijk leven te verdiepen, de geschiedenis van het Christendom te begrijpen en het koningschap van Christus Koning in de Christelijke samenleving te herstellen in elk aspect.